

NEMON

SAFARI
NAAR DE
HEL

VISION PUBLISHERS

AMSTERDAM/KIBERA

Proloog

Toen hij bijkwam was zijn enige gedachte die alle andere verdrong: ik sta in brand. Zijn eerste impuls was op te springen, maar hij kon geen vin verroeren. Hij wilde schreeuwen, maar er kwam geen geluid over zijn lippen. Het verschrikkelijke was dat hij wist, precies wist wat er gaande was, want wat hem nu overkwam had hij op een of andere manier eerder meegemaakt. Of zich voorgesteld mee te maken. En zijn enige hoop was dat hij ook dit niet werkelijk beleefde, het alleen maar diezelfde gruwelijke nachtmerrie was waar hij vroeg of laat uit moest ontwaken. Dat hij niet werkelijk tot aan zijn nek ingegraven was en achtergelaten in de brandende zon om zo een gruwelijke dood te sterven. God, laat het niet waar zijn of laat het een ander, kan niet schelen wie, overkomen maar niet mij. Zo'n soort bede had hij uit willen brengen, maar hij bracht het niet verder dan een machteloos gekreun.

Er stonden twee mannen met schoppen vlak bij hem. Ze hadden hem rechtstandig in de aarde ingegraven, maar ze hadden kennelijk eerst een kuil gegraven, want zijn hoofd kwam niet hoger dan hun knieën. Doordat zijn nek vrijgelaten was, kon hij zijn hoofd bewegen. De rest was ingesnoerd en hij kon bijna geen adem meer krijgen door de druk op zijn borst. Het was duidelijk dat hij al zo goed als begraven was, rechttop volgens het ritueel dat hier gebruikelijk was, en ze hoefden alleen nog maar een paar scheppen op hem te werpen en ook zijn hoofd was onder de aarde verdwenen. Dat hij nog leefde, voor zover je daarvan nog kon spreken in de toestand waarin hij zich bevond, speelde geen rol.

“What do you think, Toto,” zei een stem. “Don’t you think our friend has a nice view from overhere?”

“Can’t be better,” antwoordde de man die met Toto was aangesproken. “But let us ask his opinion.”

De ander boog zich naar hem voorover. “I hope you enjoy

this,” zei deze met het grijnzende gezicht, dat hij zo goed had leren kennen, vlakbij het zijne. “People use to come for the view out here from faraway.”

“And you’d better look very carefully,” voegde Toto toe. “We don’t want you to miss anything of this. Do we, Sharky?”

“No, we don’t.”

“And you know why? Look.” Sharky wees. Hoog boven hen, bijna zonder hun vleugels te bewegen, cirkelden grote vogels. “They are already there. Watching. Once they are here, it will be too late. And I am sorry to tell you that they will pick out your eyes first.”

“That’s why my friend told you to look very carefully. Because it will be your last. Your last sunset, that’s why.”

Ze bevonden zich op een hoogte vanwaar je uitkeek over een vlakte van rode aarde, hoog gras en bloeiende acacia’s. Langs kronkelende rivierbeddingen zag je helgroene stroken. Aan de horizon was de bruine streep van de golfplaathuizen van de sloppenwijk Kibera zichtbaar, gehuld in een eeuwige stofwolk. Boven de bergtoppen kwamen wolken opzetten met verbijsterende wisselingen in vorm en kleur. Ze wierpen hun schaduw over het golvende land om hoog boven de vallei in het niets te verdwijnen. De ondergaande zon veranderde de bomen in de verte in zwarte silhouetten. De lucht kleurde roze, werd kobaltblauw en vergrijsde langzaam.

Drongen deze beelden nog tot hem door? Of zie je, als je weet dat het voor het laatst is, juist intenser dan ooit tevoren? Wiens ogen hierna nooit meer zullen zien, onderscheiden tegelijk alles en niets. De helse pijn die zijn hoofd doortrok, daalde niet af in zijn lichaam, dit was geheel gevoelloos alsof het begraven gedeelte hem al niet meer toebehoorde en hij uit niets anders meer bestond dan een hoofd. Een schaduw streek over hen heen. Als hij het al gewild had, kon hij zijn hals niet zover strekken dat hij kon zien wat zich recht boven hem bewoog. De twee mannen leunden op hun spaden en

lachten. Daar had je ze al. Op aasgieren hoef je nooit lang te wachten. Het was elke keer toch weer een verrassing hoe snel die gieren in de gaten hadden waar ze wezen moesten. Voor het lekkere maaltje dat hen wachtte.

Als hij het niet erg vond, trokken Toto en zijn maat Sharky zich nu terug. Zodra ze dat gedaan hadden en nog voordat hij het geronk hoorde van de optrekkende Landrover waren de brutaalste al neergestreken. Eén deed al een uitval naar een oog, van hem het zachtste deel, dat gieren nu eenmaal beschouwen als een bijzondere lekkernij waar ze om vechten. Door zo hard als hij kon te schreeuwen wist hij ze voorlopig nog op afstand te houden. Maar die werd steeds kleiner. Elke gil schrok hen minder af dan de vorige. En wild met zijn ogen rollen of zijn gezicht vertrekken had al helemaal geen effect op ze. Als zijn stem het begaf doordat hij schor werd of door uitputting was het afgelopen. Begerig staken ze al hun nekken naar hem uit, door de goede zorgen van Moeder Natuur geheel aangepast aan hun leefwijze en daarom glad en kaal, zodat ze die tot aan hun borstkas in de ingewanden konden dompelen en het bloed van het aas niet onnodig hun veren besmeurde. Beurtelings weken ze terug en kwamen weer opzetten, in een steeds nauwer om hem heen getrokken cirkel met parmantige, kleine sprongen. Speciaal voor hem voerden ze hem op, de rituele paringsdans met de dood.

I

Initiatie

Voor een sollicitatiegesprek moet je natuurlijk in geen geval te laat komen. Aan de andere kant ook weer niet idioot vroeg. Maar Barend Meuleman stond die ochtend voor het adres waar hij zijn moest, het Hirschgebouw op het Leidseplein, al om acht minuten over half negen, terwijl zijn afspraak pas om tien uur was. Hij keek omhoog naar het gebouw dat hij al vanaf zijn vroege jeugd kende: hij was niet ver hiervandaan geboren. In totaal vijf verdiepingen, de onderste met een balkon voorzien van stenen pilaren met bolvormige ornamenten, de twee daarboven met smeedijzeren hekwerk. Achter elk balkon zag je drie langwerpige ramen, door witte spijlen verdeeld in achttien vierkante vakken. Tussen de balkons bevonden zich ornamenten in de vorm van Ionische zuilen en aan de linkerkant van het gebouw was een koepelvormige toren, waarvan de spits bedekt was met bronzen, groen uitgeslagen platen. Hierop was in grote gouden letters de naam van het advocatenkantoor aangebracht: Barnett & Coolridge. Nogal pompeus gebouw uit de jaren waarin ook Tuschinski en het Rijksmuseum gebouwd waren, eens geheel in gebruik bij het roemruchte modehuis Hirsch, dat nu nog alleen maar de benedenverdieping in beslag nam en de rest had onderverhuurd als kantoorruimte. Op het eerste oog niet zo'n voor de hand liggend onderkomen voor een zo gerenommeerd, internationaal georiënteerd advocatenkantoor als Barnett & Coolridge, maar vind midden in de stad maar eens iets van vergelijkbare oppervlakte. Ging hij hier werkelijk solliciteren? Hij probeerde te raden op welke verdieping, achter welk raam, zo dadelijk het gesprek zou plaatsvinden. Hoe langer hoe minder kon hij zich voorstellen dat dit werkelijk stond te gebeuren. In een onbegrijpelijk overmoedige bui had hij een sollicitatiebrief geschreven. Maar hij besefte

maar al te goed dat iemand als hij, die zo lang over zijn rechtenstudie had gedaan, met de hakken over de sloot zijn doctoraal had gehaald, zonder bruikbare referentie of enige relatie in de advocatenwereld, natuurlijk geen schijn van kans maakte. Omdat hij niet zo avontuurlijk was aangelegd had hij gekozen voor de saaiste studierichting, fiscaal recht, in de hoop referendaris te worden bij de belastingdienst. Maar tegen de tijd dat hij afstudeerde, was er een personeelsstop en moest hij noodgedwongen naar een andere werkkring uitzien. En had hij zowaar een oproep gekregen. Waarschijnlijk een vergissing. Of ze deden het alleen uit beleefdheid. Zo dadelijk zagen ze meteen wat voor vlees ze in de kuip hadden en binnen tien minuten stond hij weer buiten. Net zo goed kon hij meteen rechtsomkeert maken en bij Americain aan de overkant een kop koffie gaan drinken en aan de leestafel de Volkskrant lezen. Schijnbaar had hij niets te verliezen, maar hij kende zichzelf goed genoeg om te voorzien dat bij een afwijzing zijn zelfvertrouwen een knauw zou krijgen. “Wat doe ik?”, vroeg hij zichzelf hardop. Een man van zijn leeftijd of jonger in een trendy raincoat met brede revers keek vluchtig opzij, stelde vast dat het woord niet tot hem gericht was en verdween door de draaideur naar binnen. Zeker zo’n knappe kop die bij Barnett & Coolridge werkte, cum laude afgestudeerd, stage gelopen in New York, met een oom bij de Europese Commissie. Er kwamen meer mensen die naar binnen wilden, hij stond hier aardig in de weg. Hij draaide zich om en stak de rijweg over naar Americain. Het was in ieder geval nog vroeg genoeg om die kop koffie te gaan drinken. Dan kon hij altijd nog beslissen of hij ging.

Voordat hij Americain inging, keek hij nog eenmaal om naar dat massieve gebouw dat hij waarschijnlijk nooit zou betreden. Toen hij zich hierbij peinzend over de kin streek, zoals hij deed bij aarzeling om een besluit te nemen, voelde deze aan als schuurpapier. Hij had zich vanmorgen toch nog geschoren? Zo snel kon zijn baard niet gegroeid zijn. Of was

hij bij het scheren te veel met zijn hoofd bij de sollicitatie geweest en was nu zijn kin niet glad genoeg? In de hal van Americain was aan de linkerzijde een herenkapsalon. Onwillekeurig dwaalde zijn blik daarheen en ontmoette die van een van de kappers, die een uitnodigend gebaar maakte in de richting van de kappersstoel. Deden ze dat eigenlijk nog, alleen maar scheren?

“Jazeker meneer,” zei de kapper met een overdreven bekakt stemgeluid dat hem had moeten waarschuwen. “Je zult ze de kost geven die in de haast om deur uit te komen vergeten zijn zich te scheren en dan gauw nog even bij ons langskomen.”

Zijn collega, die evenmin iets te doen had en tegen de kaptafel geleund stond, beaamde dat met een instemmend gebrom en ze fixeerden beiden Barend met een blik die zo kan het echt niet langer betekende. En dan wisten ze nog niet eens dat hij op sollicitatiegesprek verwacht werd aan de overkant, bij Barnett & Coolridge, de goudkleurige letters waren van hieruit te zien. Hij kon met goed fatsoen niet meer terug, de ene kapper drukte hem al neer in de stoel, de andere knoopte hem een doek om.

“Alleen scheren,” herhaalde hij voor de zekerheid. Als hij toch ging, zou zijn kin er in elk geval picobello uitzien. Maar de rest? Hij monsterde zichzelf in de spiegel. Viel niet mee. Zijn bleke gezicht met daarin een paar bijziende, fletsblauwe ogen vanachter een bril die altijd scheef leek te staan doordat zijn linkerwenkbrauw lager was dan de rechter. Dat kwam door zijn gewoonte zijn linkeroog dicht te knijpen, wat hij moest proberen te vermijden als hij solliciteerde. En dan dat vlassige, pluizige haar dat alle kanten opsprong en nooit de goeie. Zo ziet een sollicitant eruit die wordt afgewezen. Een die overal zijn neus stoot. Smadelijk wordt weggejaagd. Nooit aan de bak komt. Alleen scheren. Hoeveel zouden ze daarvoor rekenen? Had hij vooraf moeten vragen, stom van 'm. Ze waren hier natuurlijk gewend rijke Amerikanen een poot uit te draaien. Hij had de aanvechting de doek van zich

af te werpen, op te springen en zich uit de voeten te maken, het was toch zonde van het geld. Maar de kapper was al begonnen hem in te zepen.

“Als een eitje meneer,” zei de kapper, terwijl hij het laken losknoopte en hem de rekening presenteerde. Twaalfenhalve gulden. Nu hij die uitgave eenmaal gedaan had, - twaalfenhalve gulden! schofterig veel, daar leefde hij anders twee dagen van - moest hij ook wel dat gebouw aan de overkant betreden. Anders was het helemaal weggegooid geld geweest.

Ze zat achter een enorme, ovaalvormige marmeren balie die je protserig had gevonden als je niet geweten had dat dat design Amerikaans was. Ze was hoogblond, maar de vlecht die over haar linkerschouder lag gedrapeerd was van een andere, donkerder tint. Amerikaans design. “Barnett & Coolridge,” had ze al minstens vijf, zes keer op exact dezelfde toon, met iets zangerigs maar toch gedistingeerds, vooral in de lang aangehouden a van Baaarlett, door de telefoon uitgesproken, voordat hij de gelegenheid kreeg te zeggen wat hij kwam doen.

“U bent vroeg.” Ze zei het met een zo innemende, zo buitengewoon hartelijke welkomstglimlach om haar lippen dat hij omkeek voor wie die bedoeld was. Maar er stond niemand achter hem. Ze drukte een toets in. “Met Lucy. Meneer... eh... Meuleman, de eerste sollicitant, is er al. Ja? Oké.”

Dat oké werd op een zo melodieuze manier uitgesproken, dat het niet alleen instemming inhield met wat die ander aan de andere kant van de lijn gezegd had, maar tegelijk het begin was van een lied waarvan ze alleen maar de eerste twee noten zong. Wat een meesterzet van Barnett & Coolridge dit wonder van representiviteit als receptioniste in te huren! Het wonder verzocht hem plaats te nemen.